

tări la sfirșit. Ș'apoi proverbele suntă din fire scurte. Uă singură greșielă, fiă de ori-ce felu și câtă de mică, face câtă deuce dintr'ua vorbire mai lungă.

Amă auđită, de miı de ori đicēdu-se :

. Rıde draculă de porumbe negre,
Și pe elă nu se vede,

dérú nici uă dată :

. Draculă rıde de porumbe negre
Și pe sine nu se vede. (1)

Póte c'ășia s'o fi 'ntrebuințandă prin părțile Sibiului; ca tóte astea, nu e mai puțină ade-vérată că țeranulă muntenescă nu 'ntrebuin-țeză pronumele *sine* de câtă fórte rară, și că, proverbulă fiindă din Muntenia, trebuia lăsată în firea lui. (2)

Romānulă đice : « *Copiı suntă numai dra-culă golă* » seú « *Copii suntă draci goı* ». « *Co-pii suntă draci golı* » (3) sémēnă mai multă a Dicționarulă Academiei nóstre, de câtă a pro-verbă rostită de cei-l-alți simplii muritorı.

Amă pronunțată d'atâtea ori đicetőrea :

(1) Hințescu, pag. 49.

(2) Cătă despre varianta de la pag. 48 :

. Dracu 'ı đice porumbea
Și'ı mai negru de câtă ea,

în Muntenia potă afirma că nu se pomenesce. De aci se vede, încă uă dată, necesitatea d'a spune loculă de provenință ală fie-căruia.

(3) Ibidem, pag. 37.